

ชีวิตนี้มีค่ายิ่ง

คำนี้ บั้วเพชร

R21006

ดิฉันอายุ ๕๒ ปี มีบุตรสาว ๒ คน ดิฉันไปวัดอัมพวันเพราะเพื่อนชวนไปทำบุญ ช่วงเข้าพรรษาเมื่อปี พ.ศ.๒๕๔๐ ดิฉันไม่เคยปฏิบัติที่ไหน ไม่รู้เรื่องของการปฏิบัติ คิดว่าคงแค่อยู่ในศีล ๘ เท่านั้น เพื่อนที่ไปด้วยก็ไม่เคยไป ต่างคนต่างก็ไม่รู้เรื่อง อยู่ได้ ๓ วันก็กลับ

แต่ขณะเดินทางกลับบ้าน หนูได้ยินแต่เสียงสวดมนต์ตลอดเวลา ดิฉันเกิดความกลัวจึงจุดธูปแล้วอธิษฐานว่าหากมีบุญลูกจะขอ กลับไปอีกสักครั้ง จะไปเป็นผู้ให้บ้าง ตามกำลังที่จะให้ได้ ที่ไปครั้งนี้หากลูกทำอะไรผิดไป โปรดอภัยให้ลูกด้วย เสียงหายไป ตอนไหนก็ไม่รู้ตัว ดิฉันจึงตั้งใจว่าอย่างไรเสียต้องไปอีกครั้งแน่นอน แล้วดิฉันก็ได้กลับไปอีกครั้ง

ครั้งนี้คนไม่มาก ดิฉันตั้งใจฟังอาจารย์สอน แล้วก็ได้รับโอวาทจากหลวงพ่อดิฉันฟังแล้วคຸ້ນๆเหมือนเคยได้ยินหรือว่าเคยรู้เรื่อง และแม่ใหญ่ก็ให้โอวาท ดิฉันกลับมาดูหนังสือเล่มหนึ่งที่ดิฉันเคยอ่านนานมาแล้ว หน้าปกเขียนว่า**วิปัสสนาสือวิญญานกฎแห่งกรรม** ดิฉันเลยถึงบางอ้อว่า หลวงพ่อรูปนี้มีจริง ตอนแรกทีอ่านก็เข้าใจว่าเขาเขียนเป็นนิยายเป็นเรื่องๆ พอรู้ว่าหลวงพ่อรูปนี้มีจริง ดิฉันก็เริ่มหัดสวดมนต์ อ่านไปเรื่อยๆ แรกๆยังสวดไม่ได้ แต่ในใจคิดไว้ว่าจะขอไปปฏิบัติให้เป็นผลสำเร็จ และนี่ก็ว่าจะขอเป็นศิษย์หลวงพ่อก็ได้ ดิฉันเป็นคนต่างจังหวัดอยู่ในกรุงเทพฯ บ้านต้องเช่าข้าวต้องซื้อ ลูกทั้งสองยังเรียนหนังสือ ดิฉันมีความรู้แค่ ป.๔ ต้องตื่นนอนทุกอย่าง ก่อนเข้าวัดอัมพวันดิฉันดำรงชีพอยู่ด้วยแรงกายที่มีลมหายใจเป็นที่ตั้ง ทำงานทุกอย่างขอให้ เป็นงานสุจริต ไม่ว่าจะหนักแค่ไหนอย่างไร บางครั้งดิฉันท้อจนยืนร้องไห้ แต่พอนึกถึงว่าลูกต้องได้เรียน ดิฉันก็ทำต่อไปได้

อยู่มาไม่นานลูกคนโตต้องหยุดเรียน เพราะเวลาเรียนเขาจะปวดหัวมาก ดิฉันเสียใจอยู่นาน ไม่ยอมคุยกับเพื่อนเรื่องการเรียนของลูก ตอนนั้นดิฉันก็สวดมนต์ภาวนา

อยู่เรื่อยๆ พอลูกไม่เรียนจริงๆดิฉันก็ให้เขาช่วยขายของแทน ส่วนดิฉันก็หาโอกาสไปวัดบ่อยขึ้น ได้ฟังหลวงพ่อบุญธรรม นำมาใช้ ได้ผล เลิกเสียใจ “มือสอง เท้าสอง สมองหนึ่ง เวลาทุกคนมีเท่ากัน” นี่แหละที่ดิฉันยึดมั่นมาตลอด มีอยู่ครั้งหนึ่งสวดมนต์ภาวนาแล้วเป็นผล ตอนที่หลวงพ่อบุญ อายุครบ ๗๒ ปี ลูกศิษย์หลวงพ่อกับเขาคุยเขาก็สมัครเข้า ปฏิบัติกันจนเต็ม มีพันธกิจ รอดเฉย จัดปฏิบัติถวายหลวงพ่อบุญครั้งแรก ดิฉันไม่ได้สมัคร เพราะเขาสมัครกันไว้นานแล้ว แต่ด้วยความมุ่งมั่นที่จะเป็นศิษย์ของหลวงพ่อบุญให้ได้ ดิฉันเป็นคนหาเช้ากินค่ำ ถึงจะลำบากอย่างไรแต่สิ่งที่หลวงพ่อบอกว่า “เวลาทุกคนมีเท่ากัน” ดิฉันก็จะขอเอาเวลานี้แหละถวายหลวงพ่อบุญ ดิฉันสวดมนต์ทุกคืน และก่อนไปวัดหนึ่งวันคิดไว้ว่าหากไม่ได้เข้าก็จะปฏิบัติที่ภาวนา และแล้วก็มีคนสละสิทธิ์ ดิฉันก็เลยได้เข้าไปปฏิบัติร่วมกับกลุ่มบนศาลาสุธรรมฯ ในการปฏิบัติธรรมมีอยู่ตอนหนึ่ง หลวงพ่อบอกว่า เขาของมาถวายฉันไปก็อิม แต่ก็หิวอีก แต่การปฏิบัติถวายนั้นทำได้ยาก คำนี้แหละที่ดิฉันดีใจมากที่ดิฉันคิดไม่ผิด เพราะดิฉันไม่มีอะไรจะถวายท่าน เวลาฉันมีค่าสำหรับดิฉัน ด้วยอานิสงส์ผลบุญนั้นทำให้ดิฉันคิดหวังอะไรจะได้สิ่งที่หวังเสมอ แม้บางครั้งจะมีเหตุแต่ดิฉันก็จะผ่านไปได้อย่างดี

ดิฉันมีน้องชาย ๓ คน และน้องสาว ๒ คน น้องชายหนึ่งในสามนั้นยังไม่มีครอบครัว ต้มเหล้าบ้าง บุหรี่ไม่สูบ ดิฉันไปวัดทุกครั้งที่ก็จะนึกว่าหากน้องได้บวชได้เรียนรู้ ศาสนาก็คงจะดีไม่น้อย นึกอยู่นาน ด้วยเหตุบังเอิญหรืออะไรก็มีอาจบอกได้ อยู่ๆ น้องชายก็มีเรื่องไม่สบายใจ ดิฉันก็เลยชวนมาอยู่วัด ขอให้อยู่ ๓ วัน แต่พออยู่แล้วเขาเห็นพระในวัด เกิดศรัทธา จึงยากอยู่ต่อ เลยไปขออยู่ต่ออีก ๓ วัน แต่พอกลับมาถึงบ้าน เกิดอาการซึม คิดมาก ดิฉันก็ไม่ได้สนใจอะไร ดิฉันก็ไปขายของตามปกติ พอ ดิฉันกลับมาถึงบ้านก็ตกใจมาก เพราะคำพูดบางอย่างที่ดิฉันไม่คิดว่าจะได้ยิน คือ เขาพูดว่า “คนเรานะหากเกิดมาแล้วไม่ได้ทำประโยชน์อะไรเลย หายใจทิ้งหายใจขว้าง เปล่าๆ” ทั้งที่เขาก็ทำงานเลี้ยงแม่อยู่ เขาบอกว่าชีวิตของเขาที่เหลือจากวันนี้เขาจะยกให้พี่ พี่จะเอาไปทำอะไรก็ได้ ดิฉันตกใจมาก กอดน้องแล้วร้องไห้ บอกน้องว่าถ้าจะให้พี่ พี่ให้บวชเอาหรือไม่ เขาตอบตกลง ดิฉันก็ส่งน้องกลับต่างจังหวัด แล้วดิฉันก็ขอผ้าไตร จากกุฏิหลวงพ่อบุไป เพื่อเป็นกำลังใจให้กับน้อง จากวันนั้นถึงบัดนี้เป็นเวลาแปดพรรษา แล้วที่น้องได้เป็นพระภิกษุ ดิฉันจึงเชื่อว่าการสวดมนต์นี้ทำให้ได้ในสิ่งที่เราหวัง เหมือน บังเอิญ แต่ดิฉันคิดว่านี่คือผลบุญ

เรื่องของครอบครัว ดิฉันคิดว่าจะให้สมบูรณ์ทั้งร้อยนั้นไม่ได้ แต่สิ่งที่ดิฉันได้จากการปฏิบัติ คือความอดทน อดกลั้น นำ**รู้หนอ**ของหลวงพ่อก้าวเข้ามาใช้ คำที่หลวงพ่อบอกว่า **แม่ต้องเป็นแม่แบบแม่แผน** ใครจะเป็นอย่างไรก็ช่างเขา ดิฉันจึงใช้ธรรมหลวงพ่อกับเป็นสารส้มแกว่งน้ำที่ขุ่นให้มันนอนก้นให้ได้ เพื่อครอบครัวหรือเพื่อลูกจะได้เป็นน้ำใส มีใช้อย่างสบาย แล้วก็เอาสติเป็นเสาเข็มเพื่อไม่ให้บ้านโคลน ลูกจะได้อยู่อย่างอุ่นใจ นี่คือนสิ่งที่ดิฉันได้จาก**รู้หนอ** อดทน อดกลั้น

เมื่อก่อนดิฉันมีชีวิตอยู่อย่างเหนื่อยและหนักมาก เปรียบเหมือนมีรถแต่ขับไม่เป็น แล้วแถมไม่รู้จักทาง แต่พอดิฉันได้ปฏิบัติธรรมและได้ฟังพระเดชพระคุณหลวงพ่อกเทศน์ ดิฉันก็เหมือนขับรถเป็น รู้จักทางและแถมมีช่างแก้ยามติดขัด ปัจจุบันลูกคนโตก็เข้าปฏิบัติธรรมบ้าง และเป็นผู้เกื้อหนุนปัจจัยให้แม่ใช้จ่าย ลูกคนเล็กเรียนจบปริญญาตรีทำงานแล้ว แบ่งเงินเดือนให้แม่ใช้ทุกเดือน หากแม่จะทำบุญลูกก็สนับสนุนมิได้ขาด นี่คือนความสุขตามอรรถภาพที่ดิฉันได้รับ ดิฉันก็พอใจและปฏิบัติตามสติกำลังที่พอจะทำได้ต่อไป ดังนั้นหากท่านได้ปฏิบัติที่วัดอัมพวัน ขอให้ท่านตั้งใจและยึดมั่นในคำสอนของหลวงพ่อกับ ดิฉันเชื่อมั่นว่าท่านจะพบกับความสุขอย่าง แน่นนอน แม้จะเจอทุกข์บ้างแต่

เราก็จะมีกำลังที่จะต่อสู้ได้ ด้วยสติปัญญาและคำสอนของหลวงพ่อนี้แหละ เพราะดิฉัน
ได้พบมาแล้ว